

at skulle ind i EU på de betingelser, som EU dikterer.

Derfor er der rigelig god grund til, også når det handler om udvidelsen, at sætte tempoet ned til en takt, hvor befolkningerne kan være med, hvor også den polske befolkning kan få en chance for at være med.

Europa-Kommissionen har over for Polen spillet ud med, at Polen skal overholde alle betingelser, skal liberalisere, skal privatisere, skal kaste folk ud i arbejdsløshed, skal acceptere, at vi kan sælge vores varer hos dem, men at de ikke kan sælge deres varer hos os, at vi skal have lov til at købe deres jord, men at de ikke får lov til at sælge deres landbrugsvarer. De kan ikke komme med i landbrugsordningerne, for vi vil ikke dele penge-kassen med dem. Listen af fuldstændig horrible krav, man har stillet til Polen, er ubehagelig lang.

Hvis man fortsætter de forhandlinger, får vi det samme problem, at det så kan være, at den polske befolkning til syvende og sidst ved en folkeafstemning beslutter sig for at sige nej tak. Også dér tror jeg, det var klogt, hvis man anlagde den metode, der hedder basisdemokrati: at man snakker med befolkningen om det, før man træffer nogle beslutninger af så gigantisk rækkevidde.

Derfor har vi foreslået en konference for alle landene i Europa, for kan det være rimeligt, at 15 europæiske lande skal gennemføre de traktater, hvis bestemmelser kommer til at gælde for alle de andre lande, hvis de så efterfølgende kommer ind i Unionen? Kan det være rigtigt, at 15 lande monopoliserer forfatningsdiskussionen?

Jeg har jo fået et svar fra statsministeren, for jeg spurgte, om vi så kunne være sikre på, at det her er den sidste traktat, der skal gennemføres med det påskud, at det handler om udvidelsen. Eller når den næste traktat kommer, som skal laves i 2004, den, som skal indføre en forfatning for Unionen, og som efter den tyske udenrigsministers opfattelse skal føre til, at der skal indføres en folkevalgt præsident ved direkte valg til Unionen, ligesom man har i USA, skal vi så også til den tid have at vide, at vi ikke kan tillade os at sige nej til den forfatning, for så blokerer vi for udvidelsen? Ja, det er lige nøjagtig, hvad der så vil være situationen, for udvidelsen er ikke gennemført på det tidspunkt, i hvert fald ikke med de betingelser, man i dag stiller til lande som Polen, Tjekkiet og Ungarn.

Er det rimeligt, at et mindretal af Europas lande skal diktere resten en forfatning, som de så skal tvinges ind under? Jeg synes det ikke.

Der er i hele dette EU-projekt et enormt og stadig voksende demokratisk underskud, som endda har ført til i Tyskland, i den tyske regering, at ministre og også EU-kommissærer nu åbent erkender, at der ikke er den forbindelse mellem den tyske befolkning og regeringen i det her spørgsmål, som der burde være. Derfor drøfter de i Tyskland nu at indføre folkeafstemninger om de her spørgsmål i en situation, hvor den danske regering gør alt, hvad den kan, for i fremtiden at undgå flere folkeafstemninger om EU-spørgsmål.

Det er en beklagelig udvikling, der er sket her i Folketingssalen siden den 28. september 2000. Demokratiet kører baglæns, og basisdemokrati, som hr. Holger K. Nielsen var inde på, bliver der i hvert fald under ingen omstændigheder tale om, hvis det står til flertallet.

Vi må jo tage til efterretning fra Enhedslistens side, at sådan er flertallet her i Folketinget. Jeg synes, det er dybt uklogt af flertallet og af regeringen, og jeg er bange for, at regeringen kommer hjem med en traktat, som den danske befolkning ikke vil bryde sig om. Netop af den grund vil regeringen ikke udskrive en folkeafstemning, og jeg synes, det værste af alt er, at den forsøger at komme uden om en folkeafstemning med den enkle begrundelse, at hvis den blev udskrevet, tabte regeringen den.

Det er jo et udtryk for, hvor langt vi er kommet i demokratisk underskud, når det er den reelle begrundelse. Så har man lavet en masse jura, øvelser, der går ud på at gøre sort til hvidt, bl.a. har man opfundet den fantastiske forklaring, at det ikke er suverænitetstafgivelse, når man går fra enstemmighed til flertalsafgørelser, når man afskaffer vetoretten. Jeg tror ikke, der er nogen uden for denne sal, der kan forstå, at det ikke skulle være suverænitetstafgivelse, når vi fjerner vetoretten, for det er jo en magtoverdragelse, der sker, i det øjeblik man fjerner vetoretten. Ikke desto mindre har regeringen den opfattelse, at afgivelsen af vetoretten ikke er suverænitetstafgivelse. Det er simpelt hen ikke holdbart.

Jeg kan i hvert fald sige til regeringen, at sådan som forhandlingerne har udviklet sig, har vi ingen problemer med at melde klart ud, så regeringen ved det, hvad vores holdning er, hvis den indgår en aftale i Nice. Så bliver det et nej fra vores side. Ikke alene på grund af indholdet, men